

ЕКОНОМІКО-ПРАВНИЧИЙ ФАХОВИЙ КОЛЕДЖ
ТОВ «БЕРДЯНСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ МЕНЕДЖМЕНТУ І БІЗНЕСУ»

ЗАТВЕРДЖУЮ

Голова приймальної комісії
Директор коледжу

І.І. Княженко
«04» 04 2021 р.

**ПРОГРАМА ВСТУПНОГО ВИПРОБУВАННЯ
З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ
(ДИКТАНТ)**

для абітурієнтів, які вступають на основі базової загальної середньої освіти
для здобуття освітнього ступеня фаховий молодший бакалавр

РЕКОМЕНДОВАНО

Педагогічною радою коледжу

«04» 04 2021 р.
Протокол № 4

РОЗГЛЯНУТО ТА СХВАЛЕНО

на засіданні циклової комісії
загальноосвітніх і соціально-гуманітарних
дисциплін

«04» 04 2021 р.
Протокол № 4

Бердянськ — 2021

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

1. Правила проведення вступного випробування з української мови

Для вступного диктанту добираються тексти, максимально насичені вивченими орфограмами й пунктограмами. За метою висловлювання це можуть бути тексти-розповіді, описи чи міркування. Проте частіше це тексти комбінованого типу, у яких органічно поєднуються елементи всіх типів з монологічною і діалогічною формою викладу. На проведення екзамену відводиться одна астрономічна година. Відлік часу ведеться від початку читання екзаменатором тексту. Назву тексту необхідно записати на дошці.

Методика проведення вступного диктанту охоплює такі обов'язкові етапи:

– читання екзаменатором тексту диктанту загалом, після чого не дається ніяких пояснень щодо його змісту, лексичного значення слів, правописних особливостей;

– виразне читання кожного речення окремо (абітурієнти повинні на слух сприйняти його інтонаційний малюнок);

– читання речення логічно виділеними частинами (як правило, один раз);

– перечитування викладачем речення загалом (абітурієнти остаточно визначаються у пунктуації речення);

- екзаменатор обов'язково вказує місце поділу тексту на абзаци. Після запису всього тексту він читає його ще раз, роблячи більш тривалі паузи між реченнями і надаючи змогу абітурієнтам ретельно перевірити написане й виправити допущені помилки;

– роботи здаються вступниками одразу після перевірки за викладачем.

Після запису абітурієнтами тексту диктанту не можна залишати роботи для самостійної перевірки. Психологічно це обґрунтовується так: у ході написання тексту увага абітурієнтів максимально концентрується, загострюється слух, активізується довільна пам'ять (пригадується необхідний лінгвістичний матеріал), а вже під час самоперевірки розумова напруга спадає (і це цілком природно!), закрадаються сумніви, непевність у написанні і в результаті – правильне написання найчастіше виправляється на неправильне.

Важливе значення для успішного написання контрольного диктанту має рівень оперативної пам'яті – уміння утримувати і відповідно відтворювати на письмі по ходу диктування фрази, логічні частини тексту. Нерозвинена оперативна пам'ять збиває з колективного ритму письма, спонукає до перепитування і врешті спричинює відставання.

Розвитку оперативної пам'яті приділяється увага у процесі проведення навчально-тренувальної роботи, зокрема застосування таких методичних прийомів, як вільні диктанти, перекази, навчальні диктанти, письмо по пам'яті тощо.

2. КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ

навчальних досягнень з української мови за курс основної школи

Основною формою перевірки орфографічної та пунктуаційної грамотності є текстовий диктант.

Перевірці підлягають уміння: правильно писати слова на вивчені орфографічні правила та слова, визначені для запам'ятовування; ставити розділові знаки відповідно до опрацьованих правил пунктуації; належним чином оформляти роботу.

Перевірка здійснюється фронтально за традиційною методикою.

Для проведення вступного випробування у формі диктанту використовується текст, доступний для вступників:

- на базі БЗСО обсягом від 160 до 170 слів. Визначаючи кількість слів, ураховують як самостійні, так і службові частини мови;

Диктант оцінюється однією оцінкою на основі таких критеріїв:

- орфографічні та пунктуаційні помилки оцінюються однаково;
- повторювані помилки (в одному і тому ж слові, яке повторюється в диктанті кілька разів) вважаються однією помилкою; однотипні помилки (на одне й те саме правило), але у різних словах вважаються різними помилками;
- розрізняють "грубі" помилки й "негрубі" (винятки з усіх правил; написання великої букви в складних власних назвах; правопис прислівників, утворених від іменника з прийменниками; заміна одного розділового знака іншим; заміна українських букв російськими, випадки, коли замість одного знака поставлений інший; випадки, що вимагають розрізнення не і ні – у сполученнях не хто інший, як...; не що інше, як...; ніхто інший не..., ніщо інше не...; пропуск одного зі сполучуваних розділових знаків або порушенні їх послідовності;
- орфографічні та пунктуаційні помилки на правила, що не включено до шкільної програми, виправляють, але не враховують. Також не вважають за помилку неправильну передачу так званої авторської пунктуації;
- за наявності в диктанті більше п'яти виправлень оцінка знижується на один бал.

КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ ДИКТАНТУ

Кількість помилок	Бали	
	за 12 бальною шкалою	за 200 бальною шкалою
—	12	200
1 (негруба)	11	190
1	10	180
1+1 (негруба)	9	170
3	8	160
4	7	150
5 – 6	6	140-130
7 – 8	5	130-120
9 – 10	4	110-100
11 – 12	3	Не склав
13 – 14	2	Не склав
15 – 16 і більше	1	Не склав

4. ПРАКТИЧНІ ПОРАДИ АБІТУРІЄНТАМ

До вступного випробування кожен фактично готується впродовж усіх років навчання в школі. Та все ж кілька корисних порад абітурієнтам не завадять.

1. Не сподівайтесь, що складний випадок вам не дістанеться. Якраз навпаки-найскладніші випадки, винятки можуть бути саме у вашому диктанті. Отже, учіть всі правила.

2. Критично, вдумливо проаналізуйте свої помилки. Чому помилилися? Не знали правила зовсім? Забули? Переплутали з іншим? Були неуважними? Трапилось рідковживане слово? Не знали чи не чули цього слова? Якщо знайдете причину, легше запобігти їй.

3. Подумайте, які у вас можуть бути помилки. Скажімо, ви не дуже добре знаєте правила вживання апострофа чи помиляєтесь у написанні частки не з іншими словами, тоді в написаному тексті цілеспрямовано шукайте саме помилки на ці правила.

4. Пам'ятайте: помилка любить з'являтися там, де ви не знаєте слів, словоформ, синтаксичних структур.

5. Розчленуйте всю орфографію і пунктуацію на частинки. Визначте, що в кожній з них є основним. Орфограми, що пишуться за фонетичним принципом (небо, ліс, зорі, ходити, маяк, сніг), вимагають лише уважного слухання. Для написання таких орфограм тренуйте слух. Це дає можливість грамотно писати при відносно слабкому знанні правил.

6. Пам'ятайте, що існують такі правила орфографії, які розходяться з правилами орфоєпії: чується [стобойу], а пишеться з *тобою*. Відповідно: [милуйес`а] – *милуєшся*, [зустрічайуц:а] – *зустрічаються* та інші. Такі орфограми пишуться за морфологічним принципом. Вони побудовані на граматичній основі. У таких випадках треба добре знати будову слова, словотвір, частини мови та їхні морфологічні ознаки, систему відмінювання і дієвідмінювання. До таких орфограм належать відмінкові форми змінних частин мови, дієслівні форми, правопис суфіксів і префіксів та інші.

7. Серед пунктограм можна виділити інтонаційні, структурні й змістові (сміслові). Найпростіше з інтонаційними: можна натренувати слух на окличну, питальну й розповідну інтонацію, на паузи. І якщо знати, якій інтонації і паузі який знак відповідає, то основний мінімум розділових знаків буде поставлений.

Структурні пунктограми найважчі. Щоб ними користуватися, треба добре знати синтаксичну будову речення. Це основна кількість розділових знаків і основні правила їх розстановки.

Змістові (сміслові) пунктограми є спільними зі структурними, бо синтаксична будова речення відображає його зміст, є формою логічного наповнення. Але один логічний зміст може мати кілька синтаксичних структур із різними розділовими знаками: як приїду – зайду; після приїзду зайду; коли приїду, то зайду.

8. При самотійній перевірці, якщо немає можливості прочитати написане вголос, бажано озвучувати його подумки. Бо часто те, що написали, при озвученні виявиться зовсім іншим.

5. МЕТОДИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ

до вступного випробування з дисципліни «Українська мова» (диктант)

5.1. Методичні рекомендації до вивчення основних тем

1. Фонетика. Графіка. Орфоєпія. Орфографія

Фонетика як розділ мовознавчої науки про звуковий склад мови. Голосні й приголосні звуки. Приголосні тверді і м'які, дзвінкі й глухі. Позначення звуків мовлення на письмі. Алфавіт. Співвідношення звуків і букв. Звукове значення букв *я, ю, є, ї, уц*. Склад. Складоподіл. Наголос, наголошені й ненаголошені склади. Уподібнення приголосних звуків. Спрощення в групах приголосних. Найпоширеніші випадки чергування голосних і приголосних звуків. Основні випадки чергування *у-в, і-й*.

Відображення вимови голосних (наголошених і ненаголошених) через фонетичну транскрипцію. Відображення вимови приголосних звуків. Вимова слів з апострофом.

Правопис літер, що позначають ненаголошені голосні [е], [и], [о] в коренях слів. Спрощення в групах приголосних. Сполучення *йо,ьо*. Правила вживання м'якого знака. Правила вживання апострофа. Подвоєння букв на позначення подовжених м'яких приголосних і збігу однакових приголосних звуків. Правопис префіксів і суфіксів. Позначення чергування приголосних звуків на письмі. Правопис великої літери. Лапки у власних назвах. Написання слів іншомовного походження. Основні правила переносу слів з рядка в рядок. Написання

складних слів разом і через дефіс. Правопис складноскорочених слів. Написання чоловічих і жіночих імен по батькові, прізвищ. Правопис відмінкових закінчень іменників, прикметників. Правопис *н* та *nn* у прикметниках і дієприкметниках, *не* з різними частинами прислівникового типу), разом і через дефіс (прислівників, службових частин мови, вигуків).

2. Лексикологія. Фразеологія

Лексикологія як учення про слово. Ознаки слова як мовної одиниці. Лексичне значення слова. Багатозначні й однозначні слова. Пряме та переносне значення слова. Омоніми. Синоніми. Антоніми. Лексика української мови за походженням. Власне українська лексика. Лексичні запозичення з інших мов. Загальноживані слова. Професійна, діалектна, розмовна лексика. Терміни. Лексика української мови з погляду активного й пасивного вживання. Застарілі й нові слова (неологізми). Нейтральна й емоційно забарвлена лексика. **Фразеологізми.** Поняття про стійкі сполуки слів і вирази. Приказки, прислів'я, афоризми.

3. Будова слова. Словотвір

Будова слова. Основа слова й закінчення. Значущі частини слова: корінь, префікс, суфікс, закінчення, сполучні голосні в складних словах.

Словотвір. Твірні основи при словотворенні. Основа похідна й непохідна. Основні способи словотворення в українській мові: префіксальний, префіксально-суфіксальний, суфіксальний, безсуфіксальний, складання слів або основ, перехід з однієї частини мови в іншу. Основні способи творення іменників, прикметників, дієслів, прислівників. Складні слова. Способи їх творення. Сполучні голосні [о], [е] у складних словах.

4. Морфологія

4.1. Іменник

Морфологія як розділ мовознавчої науки про частини мови. Іменник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Іменники власні та загальні, істоти й неістоти. Рід іменників: чоловічий, жіночий, середній. Іменники спільного роду. Число іменників. Іменники, що вживаються в обох числових формах. Іменники, що мають лише форму однини або лише форму множини. Відмінки іменників. Відміни іменників: перша, друга, третя, четверта. Поділ іменників першої та другої відмін на групи. Особливості вживання та написання відмінкових форм. Букви *-а(-я)*, *-у(-ю)* в закінченнях іменників другої відміни. Відмінювання іменників, що мають лише форму множини. Невідмінювані іменники в українській мові. Написання і відмінювання чоловічих і жіночих імен по батькові.

4.2. Прикметник

Прикметник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прикметників за значенням: якісні, відносні та присвійні. Явища взаємопереходу прикметників з одного розряду в інший. Якісні прикметники. Ступені порівняння якісних прикметників: вищий і найвищий, способи їх творення (проста й складена форми). Зміни приголосних при творенні ступенів порівняння прикметників. Особливості відмінювання прикметників (тверда й м'яка групи).

4.3. Числівник

Числівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди числівників за значенням: кількісні (на позначення цілих чисел, дробові, збірні) й порядкові. Групи числівників за будовою: прості й складені. Типи відмінювання кількісних числівників:

- 1) *один, одна;*
- 2) *два, три, чотири;*
- 3) *від п'яти до двадцяти, тридцять, п'ятдесят ... вісімдесят;*
- 4) *сорок, дев'яносто, сто;*
- 5) *двісті - дев'ятсот;*
- 6) *нуль, тисяча, мільйон, мільярд;*

- 7) збірні;
- 8) дробові.

Порядкові числівники, особливості їх відмінювання.

4.4. Займенник

Займенник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Співвіднесеність займенників з іменниками, прикметниками й числівниками. Розряди займенників за значенням: особові, зворотний, присвійні, вказівні, означальні, питальні, відносні, неозначені, заперечні. Особливості їх відмінювання. Творення й правопис неозначених і заперечних займенників.

4.5. Дієслово

Дієслово як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Форми дієслова: дієвідмінювані, відмінювані (дієприкметник) і незмінні (інфінітив, дієприслівник, форми на *-но*, *-то*). Безособові дієслова. Види дієслів: доконаний і недоконаний. Творення видових форм. Часи дієслова: минулий, теперішній, майбутній. Способи дієслова: дійсний, умовний, наказовий. Творення форм умовного та наказового способів дієслів. Словозміна дієслів I та II дієвідміни. Особові та числові форми дієслів (теперішнього та майбутнього часу й наказового способу). Родові та числові форми дієслів (минулого часу й умовного способу). Чергування приголосних в особових формах дієслів теперішнього та майбутнього часу.

Дієприкметник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Активні та пасивні дієприкметники. Творення активних і пасивних дієприкметників теперішнього й минулого часу. Відмінювання дієприкметників. Дієприкметниковий зворот. Безособові форми на *-но*, *-то*.

Дієприслівник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Дієприслівники доконаного й недоконаного виду, їх творення. Дієприслівниковий зворот.

4.6. Прислівник

Прислівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прислівників за значенням. Ступені порівняння прислівників: вищий і найвищий. Зміни приголосних при творенні прислівників вищого та найвищого ступенів. Правопис прислівників на *-о*, *-е*, утворених від прикметників і дієприкметників. Написання прислівників разом і через дефіс.

4.7. Службові частини мови

Прийменник як службова частина мови. Групи прийменників за походженням: непохідні (первинні) й похідні (вторинні, утворені від інших слів). Групи прийменників за будовою: прості, складні й складені. Зв'язок прийменника з непрямыми відмінками іменника.

Словникові диктанти

1. З-за, навколо, поперек, з-під, коло, всупереч, під, при, навкруги, протягом тижня, на випадок, в галузі, по відношенню, поруч з, з-понад, напередодні, з-межи.

2. Навпроти, поміж, під час, з-посеред, під кінець, з-поміж, внаслідок, коло, окрім, задля, наприкінці, вздовж, в інтересах, одночасно з, навпроти, з-проміж.

Сполучник як службова частина мови. Групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю: сурядні (єднальні, протиставні, розділові) й підрядні (часові, причинові, умовні, способу дії, мети, допустові, порівняльні, з'ясувальні, наслідкові). Групи сполучників за вживанням (одиничні, парні, повторювані) та за будовою (прості, складні, складені).

Частка як службова частина мови. Групи часток за значенням і вживанням: формотворчі, словотворчі, модальні.

Словниковий диктант

Непохитний, ніколи, неволя, недарма, ніскільки, недооцінений, непорушно, не інакше, ні сюди ні туди, ні до чого, не дуже, негайний, недовиконувати, нізащо, неабиякий, ніякий,

немовля, не зчутися, не писати, не стямитися, незлічений, недоказаний, нехотя, не цей, ні живий ні мертвий, не так, ні один, ніде, негайний, неписьменний.

4.8. Вигук

Вигук як частина мови. Групи вигуків за походженням: непохідні й похідні. Значення вигуків. Звуконаслідувальні слова.

5. Синтаксис і пунктуація

5.1. Словосполучення

Предмет і завдання синтаксису. Словосполучення й речення як основні одиниці синтаксису. Підрядний і сурядний зв'язок між словами й частинами складного речення. Головне й залежне слово в словосполученні. Типи словосполучень за морфологічним вираженням головного слова. Словосполучення непоширені й поширені.

5.2. Речення

Речення як основна синтаксична одиниця. Граматична основа речення. Порядок слів у реченні. Види речень у сучасній українській мові: за метою висловлювання (розповідні, питальні й спонукальні); за емоційним забарвленням (окличні й неокличні); за будовою (прості й складні); за складом граматичної основи (двоскладні й односкладні); за наявністю чи відсутністю другорядних членів (непоширені й поширені); за наявністю необхідних членів речення (повні й неповні); за наявністю чи відсутністю засобів ускладнення (однорідних членів речення, вставних слів, словосполучень, речень, відокремлених членів речення, звертання). Розділові знаки в кінці речення.

5.2.1. Просте двоскладне речення

Підмет і присудок як головні члени двоскладного речення. Особливості узгодження присудка з підметом. Способи вираження підмета. Типи присудків: простий і складений (іменний і дієслівний). Способи їх вираження. Тире між підметом і присудком.

Другорядні члени речення у двоскладному й односкладному реченні. Означення узгоджене й неузгоджене. Прикладка як різновид означення. Додаток. Типи обставин за значенням. Способи вираження означень, додатків, обставин. Порівняльний зворот. Функції порівняльного звороту в реченні (обставина способу дії, присудок).

5.2.2. Односкладні речення

Граматична основа односкладного речення. Типи односкладних речень за способом вираження та значенням головного члена: односкладні речення з головним членом у формі присудка (означено-особові, неозначено-особові, узагальнено-особові, безособові) та односкладні речення з головним членом у формі підмета (називні). Способи вираження головних членів односкладних речень. Розділові знаки в односкладному реченні.

5.2.3. Неповні речення

Поняття неповного речення. Неповні речення з пропущеними головними членами речення. Неповні речення з пропущеними другорядними членами речення. Еліптичні неповні речення. Тире в еліптичному неповному реченні.

5.2.4. Просте ускладнене речення

Узагальнювальні слова в реченнях з однорідними членами. Речення зі звертанням. Звертання непоширені й поширені. Речення зі вставними словами, словосполученнями, реченнями, їх значення. Речення з відокремленими членами. Відокремлені означення, прикладки – непоширені й поширені. Відокремлені додатки, обставини. Відокремлені уточнювально-пояснювальні члени речення.

5.2.5. Складне речення

Ознаки складного речення. Засоби зв'язку простих речень у складному.

Типи складних речень за способом зв'язку їх частин: сполучникові й безсполучникові. Сурядний і підрядний зв'язок між частинами складного речення.

5.2.5.1. Складносурядне речення

Єднальні, протиставні та розділові сполучники в складносурядному реченні. Сміслові зв'язки між частинами складносурядного речення. Класифікація складносурядних речень. Пунктуація в складносурядному реченні.

5.2.5.2. Складнопідрядне речення

Складнопідрядне речення, його будова. Головне й підрядне речення. Підрядні сполучники й сполучні слова як засоби зв'язку у складнопідрядному реченні. Основні види підрядних речень: означальні, з'ясувальні, обставинні (місця, часу, способу дії та ступеня, порівняльні, причини, наслідкові, мети, умовні, допустові). Складнопідрядні речення з кількома підрядними, їх типи за характером зв'язку між частинами:

- 1) складнопідрядні речення з послідовною підрядністю;
- 2) складнопідрядні речення з однорідною підрядністю;
- 3) складнопідрядні речення з неоднорідною підрядністю.

Розділові знаки в складнопідрядному реченні.

5.2.5.3. Безсполучникове складне речення

Типи безсполучникових складних речень за характером смислових відношень між складовими частинами-реченнями:

- 1) з однорідними частинами-реченнями (рівноправними);
- 2) з неоднорідними частинами (пояснюваною і пояснювальною).

Розділові знаки в безсполучниковому складному реченні.

5.2.3.4. Складні речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку

Складні речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку. Розділові знаки в багатокомпонентних складних реченнях.

5.3. Способи відтворення чужого мовлення

Пряма й непряма мова. Речення з прямою мовою. Слова автора. Заміна прямої мови непрямою. Цитата як різновид прямої мови. Діалог. Розділові знаки при прямій мові та діалозі.

6. Стилїстика

Стилї мовлення (розмовний, науковий, художній, офіційно-діловий, публіцистичний), їх основні ознаки, функції.

7. Зв'язне мовлення

Загальне уявлення про спілкування й мовлення; види мовленнєвої діяльності; адресант і адресат мовлення; монологічне й діалогічне мовлення; усне й писемне мовлення; основні правила спілкування. Тема й основна думка висловлювання. Вимоги до мовлення (змістовність, логічна послідовність, багатство, точність, виразність, доречність, правильність). Текст, поділ тексту на абзаци, мікротеми. Мовні засоби зв'язку речень у тексті. Типи мовлення (розповідь, опис, роздум). Структура тексту типу розповіді, опису, роздуму.

5.2. Методичні рекомендації до повторення правил з орфографії та пунктуації української мови

Уживання м'якого знаку

1. У кінці слова м'якість зубних приголосних завжди позначається м'яким знаком: *молодь, мить* .

2. У середині слова м'якість зубних приголосних позначається м'яким знаком лише перед твердими нешиплячими: *їдьте, боротьба*.

3. Перед постійно м'якими (або пом'якшеними) і шиплячими м'який знак не ставиться: [с'в'ато] *свято*, [дз'в'акнути] *дзвякнути* .

4. Після букв, що позначають губні, передньопіднебінні і задньоротові, м'який знак у кінці слова і перед наступним приголосним не ставиться: *кров, сім*.

Уживання апострофа

1. Апостроф ставиться перед *я, ю, є, ї* після губних *м, в, п, б, ф*, якщо ці губні стоять:

- а) на початку кореня: *в'язка, в'язати*;
- б) після голосного: *здоров'я, риб'ячий*;
- в) після *р*: *черв'як*;

2. Апостроф ставиться перед *я, ю, є, ї* і після *р*, якщо далі у вимові чується звук [й]: *[бур'ян] бур'ян*.

3. Апостроф ставиться перед *я, є, ю, ї* після префіксів, які кінчаються на приголосні (*від-, під-, над-, перед-, роз-, без-, з-, в-, об-, між-*): *від'ємний*.

М'який знак і апостроф в іншомовних словах

1. В іншомовних словах м'яким знаком позначається м'якість зубних приголосних також перед *й, я [йа], ю [йу], є [йе], ї [йі]*: *батальйон [л'йон]*.

2. В іншомовних словах апостроф перед *я, є, ю, ї* ставиться не тільки після губних та *р*, а й після шиплячих та задньоротових, якщо після них чується звук [й]: *комп'ютер [пйу]*.

3. Апостроф в іншомовних словах не ставиться перед *я, ю*, якщо ці букви позначають пом'якшення попереднього приголосного: *бюро [б'у]*.

Подовжені м'які приголосні

1. Подовжуються м'які зубні і пом'якшені шиплячі приголосні, якщо вони стоять між двома голосними:

- а) в іменниках середнього роду: *зряддя, чуття*;
- б) в орудному відмінку однини іменників третьої відміни: *тінь – тінню, сіль – сіллю*;
- в) у словах *Ілля, суддя, стаття, рілля, зрання, спросоння, навмання, попідтинню, попідвіконню*.

2. Якщо м'який приголосний стоїть не між двома голосними, то подовження не відбувається: *життя – щастя, знання – знань*.

Подвоєння букв унаслідок збігу

1. Подвоюються букви на межі значущих частин слова, якщо одна з них кінчається, а друга починається на ту саму букву: *віддати* (від + дати), *беззвучний* (без + звучний).

2. Подвоюється *ч* в іменниках, утворених від прикметників на *-цьк* (ий); *Вінниччина* (вінницьк + ина), *козаччина* (козацьк + ина).

3. Подвоюються внаслідок різних збігів ще в словах *бовваніти, ссати, лляний (льняний)*, *овва, ввесь* і похідних.

Правопис ненаголошених *є* та *и*

1. Написання ненаголошених [є] та [и] перевіряємо наголосом: *весна, бо весни, далеч бо далекий*.

2. Пишемо *є*, якщо при змінювані неясний звук випадає: *серпень, бо серпня; палець, бо пальця*.

3. Пишемо *є*, якщо при змінювані неясний звук чергується з [і]: *осені, бо осінь; каменя, бо камінь*.

4. Пишемо *є* в сполученнях *-єре-, -еле-*: *перейти, передгір'я*.

5. Пишемо *и* у відкритих складах *-ри-, -л-* у словах *бриніти, бринчати*.

6. У деяких словах (переважно іншомовних) написання *є* та *и* ніяк не перевіряється: *апельсин, бензин, бетон, декада, делегат, демократія*.

Основні правила української пунктуації
РОЗДІЛОВІ ЗНАКИ ПРИ ОДНОРІДНИХ ЧЛЕНАХ РЕЧЕННЯ
КОМА ставиться

1. Між однорідними членами речення за відсутності сполучників. Наприклад:
Вечір був чарівний, зоряний, пісенний (О. Гончар).

Роботу виконали швидко, якісно, добrotно (П. Загребельний).

2. Перед протиставними сполучниками *а, але, проте, зате, однак, та* (у значенні *але*).
Наприклад:

Мудрий ніхто не вродився, зате навчився (Нар. творчість).

Це не вогні, а зірки, чисті, високі, мінливі (П. Воронько).

3. Перед єднальними (*і, й, та* (в значенні *і*) *та й, також, ні–ні, і–і*) і розділовими (*чи–чи, хоч–хоч, або чи, то–то, не то–не то, чи то–чи то*) сполучниками, якщо вони повторюються.

Наприклад:

Низькі хмари сміялися то дощем, то навіть мокрим лапатим снігом (О. Журлива).

Ставки – це блакитні очі землі. Їм теж треба дивитися і на сонце, і на зорі, і на людей...
(М. Стельмах).

4. При парних сполучниках (*як–так і, не тільки – але(й), не стільки – скільки*) кома ставиться перед другим сполучником. Наприклад:

Олександр Довженко не тільки в розмовах з друзями, не тільки в прилюдних виступах, але всією своєю творчістю завжди сміливо вторгався в саме життя (М. Рильський).

5. Між однорідними членами, з'єднаними сполучниками попарно, кома ставиться між кожною парою. Наприклад:

Наука і труд, знання і школа дбайливо кличуть до мети (П. Усенко).

Стрімкі осокори й розлогі верби, ошатні липи й зажурені ясени обступили узбіччя дороги (О. Гончар).

Кома не ставиться

1. Між однорідними членами, коли єднальні, розділові або протиставні сполучники вжито один раз. Наприклад:

Сила та розум – краса людини (Нар. творчість).

По вулиці вітер віє та сніг замітає (Т. Шевченко).

2. Перед першим повторювальним сполучником, якщо з нього починається перелік.
Наприклад:

Моє щастя – Вітчизни простори, оповиті і сонцем, і хмелем, і зерном (М. Стельмах).

3. Якщо повторюваний сполучник і з'єднує різні однорідні члени. Наприклад:

Людина – відверта і послідовна в своїй праці і пристрасна в житті (М. Рильський).

4. При повторенні сполучників, коли однорідні члени речення є сталим виразом.
Наприклад:

Ні риба ні м'ясо; ні слуху ні духу; ні туди ні сюди.

5. Між двома дієсловами в однаковій формі, одне з яких означає рух, друге – його мету.
Наприклад:

Не журився, козаченьку, не журися, а на тую дівчиноньку піди подивися (Нар. творчість).

6. Якщо між двома однаковими словами стоїть заперечна частка. Наприклад:
Ти гукай не гукай, а літа не почують (Б. Олійник).

ТИРЕ ставиться

1. При протиставленні. Наприклад:

Тільки нам вже жити – не вмирати, зерно сіять, зацвітати знов (А. Малишко).

2. Коли наступний однорідний член (присудок) уточнює, виражає наслідок, швидко зміну подій, причину попередньої дії. Наприклад:

Ніч, озеро, комиші внизу шумлять – шумлять дуже, тривожно (О. Гончар).

КРАПКА З КОМОЮ ставиться

У реченнях складної синтаксичної конструкції, де виражено не одну, а кілька думок, далеких за змістом; кожна з цих думок оформлена як поширене ускладнене речення і має свої розділові знаки. Наприклад:

Віє вітер з поля на долину, над водою гне з вербою червону калину; на калині одиноке гніздечко гоїдає (Т. Шевченко).

Означення відокремлюються комами

1. Поширені узгоджені означення, що стоять після означувального слова. Наприклад:
Потім на танок зійшов дід, весь білий, як кажуть, біліше прядива (П. Панч).

2. Поширені та непоширені узгоджені означення, якщо між ними та означувальним іменником є інші члени речення. Наприклад:
Нарешті сніг закружляв, лапаний і сріблястий (Панас Мирний).

3. Одиначні чи поширені означення, які пояснюють особовий займенник. Наприклад:
Теплі й ніжні, вони ховали у собі позолочену сонцем воду літніх дощів (М. Коцюбинський).

4. Узгоджені означення, виражені прикметниковими і дієприкметниковими зворотами, якщо вони стоять перед пояснювальним словом і мають додатковий причинний, обставинний або допустовий відтінок. Наприклад:

Ця думка, несподівана для мене самого, палила щастям моє серце (І. Микитенко).

Вітер, пустотливий і рвучкий, шарудів опалим листям (П. Панч).

5. Узгоджені поширені означення, що стоять не поруч пояснювального слова і виділені при вимові паузами незалежно від їхнього значення і позиції. Наприклад:

То, сполошена несподіваною перервою в грі, бігла сюди ворожа команда (Ю. Смолич).

6. Неузгоджені означення, які мають особливе смислове навантаження, а при вимові є відповідна пауза. Наприклад:

Це були неприємні і страшні озера, з чорною водою і чорними торф'яними берегами (І. Багмут).

Не відокремлюються комами

1. Узгоджені означення, виражені зворотами, що стоять безпосередньо перед пояснювальними словами і не мають обставинного відтінку у значенні. Наприклад:
Очолювана нею ланка стала для буряководів області справжньою школою передового досвіду (З газ.).

2. Узгоджені означення, що стосуються присвійних займенників. Наприклад:
Усі учасники конференції півколом ставали навкруг пам'ятника (З газ.).

3. Неузгоджені означення, якщо немає інтонаційного і смислового виділення. Наприклад:
А хлопці в піджаках у шапках сиділи за книжками (А. Головка).

Прикладки відокремлюються комами

1. Одиначні узгодження прикладки, якщо вони стоять після іменника, що є власною назвою. Наприклад:
Іван Дробот, молодий танкіст з надзвичайно приємним і скромним лицем, хвилювався (О. Довженко).

2. Поширені прикладки, що стосуються іменника загальної назви. Наприклад:
Альбатроси, морські мандрівники, йшли назустріч людям (П. Панч).

3. Прикладки, що стосуються особового займенника, незалежно від місця в реченні. Наприклад:

Молодість, сили, життя – їй оддам, моїй коханій (М. Коцюбинський).

4. Прикладки, що вживаються із сполучником *як* і мають причинний відтінок значення. Наприклад:

Автор „Кобзаря”, як глибокий революційний мислитель, утвержувач високохудожнього реалізму, намалював шляхи розвитку для всієї новітньої української літератури (О. Гончар).

5. Прикладки, що приєднуються до пояснювальних ними слів, уточнюючими словами (наприклад, особливо, а саме, на ім'я, як-то, зокрема, тобто, або тощо) При словах як-то, а саме кома ставиться перед ними, а після них двокрапка. Наприклад:

Ліс, або, як серби кажуть, шума – це не просто сосни та дуби (М. Рильський).

Весна завітала в наші краї, в садах дерева, а саме: груші, яблуни, вкрилися буйним цвітом (З газ.).

З'явився молодий чоловік, з відкритим поглядом завжди усміхнених очей, родом він був з Полісся, а за походженням – з молдаван – переселенців (З журн.).

Не відокремлюються комами

1. Прикладки із сполучником як, коли немає причинного відтінку в значенні. Наприклад:
Ліс зустрів мене як друга ...(М. Рильський).

2. Прикладки із сполучником як, коли вони мають значення „в ролі кого, чого”.
Наприклад:

Як представник і керівник радикальної партії Франко проїжджав по Галичині (О. Дейч).

Прикладка, яка пишеться через дефіс

1. Прикладка, яка стоїть після власної назви і тісно пов'язана змістовно. Наприклад:
Славутич-ріка тече з давнини нашої (Б. Олійник).

2. Узгоджена прикладка, коли обидва іменники – загальні назви. Наприклад:
Кожен меч-промінь світла небесного з вправ згори й знов угору зроста; кожен звук-відгук сили одвічної, що руйнує й будує світа (Леся Українка).

Відокремлюється тире

1. Прикладка, яка має уточнююче значення, чи вже має у своєму складі розділові знаки.
Наприклад:
У всіх людей одна є спільна мова – братерська любов (Леся Українка).

Додатки відокремлюються комами

Із словом *крім* (окрім, окрім) – завжди, з іншими словами з прийменниками *замість*, *за винятком*, прислівниками – *особливо, зокрема, часом, часто, завжди*, частками – *навіть, аж*, сполучниками *хоч не тільки... але й* – якщо цього вимагає смислове і стилістичне навантаження. Наприклад:

Крім того, для нашої служби просто необхідні і такі природні дані, як спостережливість, кмітливість, витримка (З газ.).

Третю добу замість води ми їли сніг (О. Гончар).

РОЗДІЛОВІ ЗНАКИ ПРИ ВІДОКРЕМЛЕНИХ ЧЛЕНАХ РЕЧЕННЯ

КОМАМИ відокремлюється

1. Уточнювальні та пояснювальні члени речення, які пов'язані з уточнюючим словом інтонаційно та сполучниками *або, а саме, тобто*. Наприклад:
Туди, де мій дім, і хочу я летіти (Б. Олійник).

2. Уточнювальні обставини (крім допусту). Наприклад:
Тут, біля меморіалу, зібралися колишні воїни (З газ.).

ТИРЕ відокремлюється

1. Коли підмет і додаток уточнюють або пояснюють прикладки, як-от:
І на плантаціях нашого головного хліба – озимини – роботи нині не бракує (З газ.).

2. Якщо уточнювальним є присудок. Наприклад:
Від вибухів у вухах шуміло з ревлем, гулом і гупалом (З газ.).

3. Коли пояснювальні члени речення приєднуються без сполучника. Наприклад:

У людини одна турбота – думати про хліб (Панас Мирний).

4. Якщо уточнювальним є узгоджене означення. Наприклад:
Воювати довелося на землях сусідньої – Естонської – держави (З газ).

5. Прикладка, яка має уточнююче значення, чи вже має у своєму складі розділові знаки.
Наприклад:

У всіх людей одна є спільна мова братерська любов (Леся Українка).

Уточнювальні й пояснювальні члени речення не відокремлюються

1. Коли вони не виділяються ні паузою, ні змістом. Наприклад:
У шкільному садку за вигоном чорніли руїни маєтку (А. Головка).

2. Якщо обставина чи означення охоплюють уточнювальні чи пояснювальні члени речення з ширшим змістом. Наприклад:
У Черкасах на Пагорбі Слави, над самим Дніпром, відкрито меморіальний комплекс (З газ).

РОЗДІЛОВІ ЗНАКИ ПРИ ВСТАВНИХ І ВСТАВЛЕНИХ КОНСТРУКЦІЯХ КОМАМИ виділяються

1. Вставні слова, які:

а) підкреслюють імовірність чи вірогідність повідомлюваного: *мабуть, зрозуміло, певно, здасться* тощо – або виражають різні почуття: *на щастя, на жаль, як на зло* тощо;

б) указують на зв'язок думок, послідовність викладу, висновки: *до речі, по-перше, проте, однак, взагалі* тощо;

в) указують на джерело повідомлення: *за словами..., кажуть...* тощо;

г) ужиті з метою привернути увагу співрозмовника до висловленої думки: *уявіть собі, даруйте, прошу, розумієте* та ін.

Наприклад:

Мабуть, людині не можна відриватися від рідного берега (Ю. Мушкетик).

На жаль, реальне життя знекровлює найчистіші мрії (М. Мельник).

До речі, ти мене так і не дочекався (О. Гончар).

Кажуть, сніг на полі – хліб у коморі (Нар. творчість),

Це вже, даруйте, проза життя (О. Довженко).

2. Вставні словосполучення та речення, якщо вони приєднуються сполучними словами, а також без них. Наприклад:

Полювання, як ви потім побачите, потребує чимало часу (Остап Вишня).

ДУЖКАМИ виділяються

1. Вставлені слова або речення, якщо вони вживаються як додаткове зауваження і за змістом не пов'язані з основним текстом. Наприклад:

За селом зелено-зелено, і по хвилях переливи червоні (од сонця) (А. Головка).

2. Прізвище автора і назва твору, які стоять після цитати, авторські зауваження тощо. Наприклад:

Вона (Леся Українка) троянда в морі квітів (З журн.)

3. Вставлені речення, які доповнюють, уточнюють усе речення або якийсь його член, або містять оцінку повідомлюваного. Наприклад:

Чи справді там було, чи може, хто збрехав (хто ворогів не мав!), – а не все – катюзі, як кажуть, буде по заслугі (Л. Глібов).

ТИРЕ виділяються

Вставлені слова або конструкції, коли вони мають характер додаткового повідомлення і немає потреби різко виділяти їх з тексту основного речення. Наприклад:

Є люди на землі – а то б не варто й жити, – що крізь щоденний труд уміють і любити, і усміхатися, й мислити, шукати... (М. Рильський).

5.3 ЗРАЗКИ ДИКТАНТІВ ДО ВСТУПНОГО ЕКЗАМЕНУ

Зразки диктантів

Для вироблення практичних вмінь з орфографії необхідно писати диктанти різних типів – словникові та зв'язні тексти. Подасемо необхідні зразки диктантів на основні орфограми.

Подвоєння приголосних

Словникові диктанти

Наріччя, бадьорістю, задоволення, міццю, довголіття, знання, підніжжя, спросоння, узлісся, чуйністю, ллютьса, Полісся, Поволжя, розповіддю, жалістю, вбрання, забарвлення, любов'ю, папороттю, статтею, Ілля, середньовіччя, щедрістю, прибуття, кров'ю, вороння, новосілля, надбаня.

Створений, покликання, вдосконаленістю, натхнення, благословенний, вимушеність, змінний, невблаганний, левиний, багатогранність, улюблений, заборгованість, оздоблення, огненний, нездоланний, безталанний, незнищений, занепокоєння, олов'яний, сторонній, священний.

Нескінченно – нескінчено, незрівнянний – незрівняний, неоцінений – неоціненний, невпізнаний – невпізнаний.

Спрощення в групах приголосних

Словниковий диктант

Захисний, пестливий, улесливий, тижневик, кістлявий, шістнадцять, проїзний, чесний, кореспондентський, аванпостний, слати, сонце, пізній, безвартісний, благовісний, швидкісний, ризкнуту, хвастнуту, пісний, студентський, зап'ястний.

Вживання м'якого знаку

Словникові диктанти

Бадьорість, письмо, учительці, погодься, тьохкати, сміється, пишеш, співець, сльозинка, тьмяніти, п'ятсот, чесність, знання, окраєць, ллетьса, реальний, по - козацькому, секретар, ганьба, дізнається, чіткість, вістю, сіллю, розкіш, вишеньці, льотчик, різьбяр, менший, мільйон, знудьгована, юнацький.

Насип, хвилюється, ніч, сімдесят, кобзар, сніп, серйозність, літній, сніжний, кузня, чотирма, дзьобати, стоять, сльоза, кір, рахуєш, сопілці, їздець, насип, поставте, галузь, тенькати, ліхтар, перевір, станьте, любов, дьоготь, заходьмо, зустрічаєшся, голуб.

Правопис префіксів

Словникові диктанти

Розтрусити, розчесати, прецікавий, сполох, пригасити, схвалений, зцементувати, розхвилюватися, безсмертний, прірва, зігнути, приморозити, зібрати, зірватися, безчесний, схуднути, зчистити, зсадити, розпитати, приглушити, прибічник, прив'язати, представник

Премудрий, припливати, прірва, примирення, предовго, привезли, приглушений, прізвисько, притримати, презлий, прикласти, прізвище, прехитрий, приміський, присвячений, розсувати, зіпсувати, схвалити.

Правопис слів іншомовного походження

Словникові диктанти

Систематичний, позиція, інстинкт, цивілізований, маса, іммігрант, суфікс, шосе, Чилі, таксі, диспансер, Рим, ательє, тонна, Аргентина, пацієнт, дієз, Адріатика, руїна, Лейпциг, п'єса, Лісабон, дезінформація, прем'єра, кондотьєр, каньйон, авторитет, кювет, курйоз.

Директор, цифра, Міссісіпі, Іліада, безідейний, Флорида, аудієнція, кар'єра, бізнес, графік, клієнт, інститут, інтерв'ю, Ньютон, шприц, рюкзак, миш'як.

Серйозний, брутто, бал, аудиторія, мільярд, ательє, конферансьє, бюджет, фюзеляж, бюро, Арктика, Цюрих.

Вживання великої літери

Словниковий диктант

Юрій Клен, Квітка-Основ'яненко, шевченкіана, дизель, кияни, Нестор Літописець, Робінзон, Кобзар, мічурінець, Зиновій-Богдан, Червона Шапочка, муза, Марія-Тереза, русалка, Іван Петрович Котляревський, запорожці, пушкініст, німфа, Данило Галицький, львів'янин, Ахіллес, українець, Ярослав Мудрий.

Нобелівська премія, Грінченків словник, пушкінські рукописи, Шевченківська премія, франківські сонети, Франківська кімната, Лесин зошит, Піфагорова теорема, київська молодь, дамоклів меч, бальзаківські традиції, Андрієві книжки, прокрустове ложе, шевченківський стиль, Тичинине слово, базедова хвороба, Шевченкові поезії.

Львівський обласний відділ охорони здоров'я, Краснодарський край, Центральна рада, Шевченківський районний відділ народної освіти м. Києва, Науково-дослідний інститут гігієни харчування, Міністерство культури і мистецтв України, Національна академія наук України, Національно академічний театр опери та балету імені Тараса Шевченка, Будинок учителя кафедра української мови Національного педагогічного університету імені П.Вірського, журнал „Всесвіт“, Гельсінська спілка, Федерація незалежних профспілок України.

Збройні сили України, Президент України, народний артист України, Генеральний прокурор України, лауреат Державної премії Тараса Шевченка, Голова Верховної Ради України, кандидат наук, міністр, декан, Прем'єр - міністр Канади, президент НАН України, заслужений діяч мистецтв України, Генеральний секретар ООН, член-кореспондент, міністр освіти і науки України, Посол Республіки Польща.

Складні слова

Словникові диктанти

Двадцятирічний, соціально-економічний, співавтор, перекотиполе, верболіз, прем'єр-міністр, телеапаратура, напівсон, чорногуз, хлопець-богатир, білосніжний, гірко-солоний, жовтогарячий, світло-зелений, сніжно-білий, дизель-мотор, трудовень, шестиденка, кіловат-година, дев'ятисотий, свіжозрубаний, машинобудівний, теплообмінний, семиразовий, поперечношліфувальний, аграрно-сировинний, історико-культурний, військовозобов'язаний.

Віднині, вгору, навесні, наостанок, зроду-віку, без відома, в позику, на radoщах, деколи, навздогін, по-своєму, начебто, помовчїть-бо, тільки що, по можливості, позавчора, надвоє, усередині, урівень, по ширості, у стократ, по-господарськи, будь-що-будь, начебто, далеко-далеко, як-не-як, куди-небудь, якби, день у день, дарма що, анітрохи, щодня, щоправда.

ООН, НАН України, профтехосвіта, облвно, загс, юннат, драмстудія, стінгазета, держустанова, ГЕС, телепередача, США, райвно, Держкомінформ України, Укоопспілка, медуніверситет, ВАК, УТН, СНД, облвиконком, Укрпрофрада.

Апостроф

Словникові диктанти

I. Zobов'язання, возз'єднання, м'язи, перед'ювілейний, рум'яний, надвечір'я, мавпячий, Лук'янчук, рясний, тьмяний, узгїр'я, врятувати, п'ятїрка, Солом'яний, порядок, зіп'ятись, з любов'ю, трав'яний, солов'їний, різьбяр, Лук'янович, багрянець, невід'ємний, здоров'я.

II. Цвяшок, без'ядерний, в'їжджений, бур'янистий, торф'яний, дзвякнути, матір'ю, на узгїр'ї, в'язкий, духмяний, від'ємний, обявник, м'якшати, зап'ястя, безгромів'я, морквяний, священний, Лук'янівський, узголів'я, пред'явницький, з'їзд, з'ясувати.

Дендропарк «Софіївка»

Невиможно прекрасний парк, закладений Станіславом Потоцьким у 1796 році в місті Умань на Черкащині, було створено на прохання його дружини Софії й на її честь названо «Софіївкою». Ідею створення парку в романтичному стилі як ілюстрації до грецьких і римських міфів подала вона сама. На втілення планів подружжя Потоцьких знадобилося десять років, але сам засновник не дожив до повного розквіту цього райського куточка.

Тут гармонійно поєднано кожен з елементів: місцеві й екзотичні рослини, мармурові скульптури, гроти, фонтани, ставки. За задумом автора, чарівний парк мав бути втіленням античної міфології. Так на світ з'явився водограй «Змія» з міфу про троянців, критський лабіринт, джерело «Натхнення», що нібито утворилося від удару копита крилатого коня Пегаса. У «Софіївці» тече своя підземна річка Ахеронт, по якій, за легендою, Харон перевозив душі померлих у царство п'їтьми. Переказують, що Софія любила плавати нею у зворотному напрямку, таким чином неначебто омолоджуючись.

Упродовж року парк відкритий для всіх, хто прагне подивитися на цей дивовижний витвір любові, природи і людей. Але найкраще відвідати «Софіївку» в червні, коли повітря сповнене духмяним ароматом квітів, або ж восени, коли листя полум'яніє жовтогарячими, багряними та золотисто-коричневими кольорами.

За книгою «Моя Батьківщина – Україна» (183 слова)

Самчиківський розпис

Мабуть, важко знайти в Україні людину, яка б не чула про всевітньо відомий петриківський розпис, що веде своє походження від традицій, народжених ще в дохристиянські часи. Та мало кому відомо, що звичка прикрашати сільські хати-мазанки дивовижними птахами, і квітами, і вінками, і зорями притаманна була і Одещині, і Хмельницькому та Вінницькому регіонам.

Саме на південно-східній Волині, на межі з Поділлям, хати були здавна розмальовані рослинними візерунками, які вважали оберегами. Малюнки на стінах були візитівкою кожної охайної господині, до них уважно придивлялися парубки, якщо в хаті підростала ще не засватана дівчина.

Особливо славилися своїми розписами хати в селі Самчики Старокостянтинівського району Хмельницької області. Тут у давні часи з'явився, з часом зник і нещодавно знову відродився й поширився Україною та світом мальовничий розпис, створений на основі традиційного народного декоративно-прикладного мистецтва. Зазвичай цей розпис сюжетний, виконують його у формі великого зубчастого малюнка, схожого на гобеленовий.

Основна тематика цього розпису – це рослинні мотиви в якнайрізноманітніших їх інтерпретаціях. Барвінок і соняхи, троянди й маки, дзвоники й калина – усе це використовують самчиківські майстри, додаючи національного колориту та створюючи з реальних знайомих рослин казкові, по-справжньому фантастичні композиції.

З журналу (182 слова)

(За Д. Степановим)

Конституція Пилипа Орлика

У квітні 1710 року в Бендерах відбулася рада козацької старшини, яка відступила з Мазепою. Обирали гетьмана. Ним став Пилип Орлик, найближча до покійного людина, колишній генеральний писар. Як свідчать історики, за походженням Пилип Орлик – чех, але свою долю пов'язав з Україною. Він закінчив Києво-Могилянську академію, вирізнявся високою освіченістю. Мав літературний талант, писав поезії. Безперечно, це була людина непересічна в усіх розуміннях.

Рада в Бендерах була важлива не тільки тим, що на ній було обрано гетьманом сподвижника Івана Мазепи. Там уперше в історії було прийнято Українську Конституцію, у якій говорилося про вільну та незалежну державу, що захищає права людини. Цей документ свідчить про глибоко демократичні засади кабінету Пилипа Орлика, а також про те, якою серйозною політичною фігурою був він сам. Конституція значно випереджала свій час – і за неї почав боротьбу Пилип Орлик.

Попереду в гетьмана – важка та довга боротьба за Україну, яку, на жаль, йому не вдалося тоді виграти. Але у світову історію він назавжди ввійшов як творець першої демократичної конституції.

За М. Слабошпицьким (161 слово)

Нестор Літописець

Він прийшов до Києво-Печерської лаври сімнадцятилітнім юнаком і назавжди залишився там, щоб стати не тільки монахом-чорноризцем, а й батьком української історії.

Усі історики сходяться на тому, що Нестор був надзвичайно освіченою людиною, добре знав і давньоруські, й іноземні літописи, які читав в оригіналі.

Нестора часто називають літописцем. Це так, він справді писав літописи. Але правильніше було б назвати його письменником та істориком. Він дотримувався літописних форм і хронологічної послідовності викладу подій, але прагнення висловитися ширше та докладніше диктувало йому численні вставні оповіді в «Повісті временних літ». Це виходило за рамки загальноприйнятих тоді сухувато-ділових сказань. Так конкретизовано й художньо яскраво до Нестора не писав на Русі ніхто.

Серед багатьох людей поширена така думка: Нестор – єдиний автор «Повісті временних літ». Вона помилкова. Нестор звів в одне ціле різні літописи, створені його попередниками, творчо опрацював їх, збагатив своїм літописом – і з-під його невтомного пера вийшла цілісна і тематично завершена книга. Нестор був надзвичайно незалежною у своїх поглядах людиною – це часто викликало нарікання князів.

За М. Слабошпицьким (162 слова)

Рідна мова

Не можна ходити по рідній землі, не чаруючись виплеканою народом у віках рідною мовою. Виплеканою, подарованою нам на віки вічні, щоб берегли, щоб леліали, щоб розвивали далі.

Слова можуть об'єднувати та роз'єднувати, але та сила, яка єднає, у стократ дужча. Усього-на-всього одне промовлене слово часто може змінити все. У нашого народу немає скарбу більшого, як його мова. І коли є загроза хоч дециму цього скарбу втратити, нас проймає тривога. Як матір за рідну дитину, як дбайливого господаря за чистий лан. Маємо зробити все для того, щоб не згорнулися крила, щоб не обірвалася золота нитка, яка веде з давніх-давен у наші дні.

Слова – це ті ж зернини, що впали в родючу землю, це хліб наш насущний, без якого немислиме саме життя.

Слова – це крила ластівки, вона їх не почуває, але без них не може злетіти. Слова, сказані й не сказані ще ніким, живуть у душі народу.

Свято української мови – це ствердження життєдайності рідного народу, його вільного розвою, його безсмертя в майбутньому.

За Ю. Мушкетиком (162 слова)

РЕКОМЕНДОВАНА ЛІТЕРАТУРА

1. Глазова О. П. Українська орфографія: Навч. посібник. – Харків: Вид-во «Ранок», 2005. – 384 с.
2. Глазова О.П. Рідна мова: підручник для 5 кл. / Глазова О. П., Кузнецов Ю. В. – К.: Педагогічна преса, 2005. – 288 с.

3. Глазова О.П. Українська мова: підручник для 5 класів / О.П. Глазова. – К.: ТОВ «Видавничий дім «Освіта»», 2013. – 278 с.
4. Глазова О.П. Українська мова: підручник для 9 класу / О.П. Глазова. – Х.: Ранок, 2017. – 240 с.
5. Заболотний О.В. Українська мова: підручник для 6 класу / О.В. Заболотний, В.В. Заболотний. – К.: Вид-во «Генеза», 2011. – 261 с.
6. Заболотний О.В. Українська мова: підручник для 7 класу / О.В. Заболотний, В.В. Заболотний. – К.: Вид-во «Генеза», 2016. – 256 с.
7. Козачук Г. О. Українська мова для абітурієнтів: Навч. посіб. – 7-ме вид., стереотип. – К.: Вища шк, 2006. – 287 с.
8. Міщенко О.І. Українська література: підручник для 9 кл. / Олена Міщенко. – К.: Генеза, 2017. – 280 с.
9. Орфографічний словник української мови: Близько 120000 слів / Уклад.: С. І. Головашук, М. М. Пешак, В. М. Русанівський, О. О. Тараненко. – К.: Вид-во «Довіра», 1994. – 864 с.
10. Пахаренко В.І. Українська література: підручник для 9 кл. / Василь Пахаренко. – К.: Генеза, 2009. – 368 с.
11. Словник іншомовних слів / Укладачі: С. М. Морозов, Л. М. Шкарапуга. – К.: Наук. думка, 2000. – 680 с.
12. Українська мова : підручник для 9 кл./ Н.Б. Голуб, А.В.Ярмолюк. – К.: Педагогічна думка, 2017. – 308 с.
13. Українська мова: підручник для 10-11 класів / О.М. Біляєв, Л.М. Симоненкова, Л.В. Скуратівська, Т.Г. Шелехова. – 7-ме вид., перероб і доп. – К.: Освіта, 2004. – 384 с.
14. Український правопис в таблицях і схемах: навчальне видання / Чукіна В. Ф., Почтаренко О. М., Почтаренко Г. С.. – К.: Логос, 2005. – 176 с.
15. Український правопис: / НАН України, Ін-т мовознавства ім. О. О. Потебні; Інститут української мови. – К.: Наук. думка, 2012. – 288 с..
16. Фурдуй М. І. Українська мова. Практикум з правопису: навч. посібник / За ред. В.В.Різуна. – К.: Либіль, 2003. – 272 с.
17. Ющук І. П. Практикум з правопису української мови / І.П. Ющук. – К.: Освіта, 2012. – 270 с.
18. Ющук І. П. Українська мова: підручник / І.П. Ющук. – К.: Либідь, 2003. – 640 с.

Ви можете користуватися також іншими підручниками, посібниками, довідниками та словниками, рекомендованими Міністерством освіти і науки України.